

рівні їх взаємодії з партнерами з інтегрованих логістичних ланцюгів просування аграрної продукції у сферу споживання. Тому невідкладним є завдання розробки відповідних методик оптимізації процесів управління матеріальними потоками як у межах сільськогосподарських підприємств, так і з партнерами з інтегрованими логістичними ланцюгами просування аграрної продукції у сфері споживання.

Список використаних джерел

1. Стехін В. В. Інтеграція підприємств АПК на засадах логістичного підходу [Електронний ресурс] / В. В. Стехін. – Режим доступу : <http://www.nbu.gov.ua>. – Назва з екрана.
2. Струк Н.Р. Управління постачанням в логістичних системах підприємств АПК: практичний аспект / Н.Р. Струк // Вісник Львівського державного аграрного університету : економіка АПК. – 2006. – № 13. – 794 с.
3. Славіна Н.А. Застосування логістики в молокопродуктовому підкомплексі / Н.А. Славіна // Збірник наукових праць ПДАТУ. – Вип. 20. Т. 2. – Кам'янець-Подільський: ТОВ «Друк-Сервіс», 2012. – С. 282-285.
4. Ваховська М. Ю. Логістичний центр : питання термінології та сутності / М. Ю. Ваховська // Проблеми підготовки професійних кадрів по логістике в условиях глобальной конкурентной среды МНПК: сборник докладов. – К. : НАУ, 2007. – С. 35-40.

Фень Катерина

аспірант

*Науковий керівник: д.е.н., професор Чикуркова А.Д.
Подільський державний аграрно-технічний університет,
м. Кам'янець-Подільський, Україна*

СТАН УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ ТА ЇХ ВПЛИВ НА ЕКОНОМІЧНУ БЕЗПЕКУ ПІДПРИЄМСТВА

Запорукою успіху управлінського рішення як з приводу введення нового фінансового інструмента, так і стосовно реалізації за його допомогою конкретного проекту має слугувати інститут управління ризиками, або ризик-менеджмент, який включає:

- прогноз виникнення будь-яких потенційних ризиків у процес запровадження нововведення або реалізації конкретного проекту;

- вжиття заходів щодо усунення причин та умов, що породжують ризик, або мінімізацію самого ризику чи негативних наслідків, які можуть виникнути від того чи іншого ризику.

Управління ризиками включає прогнозування можливості настання потенційно ризикової події, а відповідно дає можливість вчасно вжити заходів щодо запобігання або зниження ступеня наслідків що можуть настати від ризику, який не можна локалізувати.

Управління економічними ризиками, як будь-яка інша система управління, має об'єкт та суб'єкт.

Об'єктом управління ризиками є здійснення економічної діяльності за умов невизначеності і економіко-правові відносини, ще виникають між господарчими суб'єктами у процесі усунення чи реалізації ризику.

Суб'єкт такого управління – це група менеджерів підприємства та фахівців спеціалізованих компаній, які через різноманітні варіанти комбінованих дій здійснюють цілеспрямовану диверсифікацію ризиків для ефективної економічної діяльності.

Організація управління ризиками економічної діяльності передбачає створення підсистем та інфраструктурних елементів управління ризиками на рівні підприємства. В організаційній структурі підприємства будь-якої форми власності ці функції можуть бути покладені як на спеціально створені структурні елементи, так і в сукупності на рівні співпраці фахівців аналітичних, юридичних відділів, служб безпеки тощо. Якщо є потреба, можна залучити фахівці спеціалізованих компаній, або ж узагалі функції з управління ризиками можуть передаватися іншим компаніям.

Під час реалізації економічних проектів завжди постає проблема прогнозування, вибору методів оцінювання і зниження ризиків. Прогнозування економічних ризиків у кожній конкретній ситуації здійснюється з урахуванням особливостей реалізації певного проекту або виконання певної угоди в межах наведеної вище класифікації.

При вимірюванні негативних наслідків, що можуть бути завдані ризиком, не можна розраховувати лише на фінансово-економічні інструменти, у тому числі на єдині показники у вартісному виразі. Таке звужене оцінювання визначає лише фінансово-майновий стан підприємства або фінансовий результат (прибуток або збиток) господарської операції (діяльності) окремого суб'єкта господарювання і не відображає ймовірності, якості навколишнього ділового середовища, суб'єктивних характеристик. У цьому полягає принципова відмінність між аналізом фінансово-господарської діяльності підприємства і оцінюванням економічних ризиків у межах їх управління. Цей процес є трудомістким, має високі затрати інтелектуальної праці і потребує пошуку та врахування значного обсягу додаткової інформації, що так чи інакше може дозволити здійснити об'єктивне оцінювання ризиків. Найкращі результати такої діяльності дає змогу досягти експертний аналіз, що проводиться з розподілом результатів ризик-менеджерами підприємства і залученими фахівцями.

Узагальнюючи різні підходи до оцінювання економічних ризиків, можна виділити певну модель такого оцінювання:

- визначення зацікавлених осіб-користувачів аналітичної інформації (менеджмент підприємства, власники корпоративних прав);
- вибір ключових показників, що якнайкраще характеризують певну економічну альтернативу;
- визначення факторів, щодо яких ризик-менеджер не має одностайної думки щодо їхнього впливу на економічний ризик;
- установа граничних меж ризику;
- визначення ризикової альтернативи.

Після оцінювання й вимірювання економічного ризику постає питання щодо прийняття управлінського рішення стосовно методів зниження ризику. Головним завданням розв'язання цієї проблеми є забезпечення оптимального співвідношення між рівнем досягнутого зниження ризику і необхідними для нього додатковими витратами. Проте слід зважати на неможливість зменшення впливу деяких неконтрольованих чинників ризику (очікування кризи чи піднесення економіки в цілому, рух банківського відсотка, війни, форс-мажор тощо).

Список використаних джерел

1. Кулінська А.В. Кризові ситуації, які викликають загрозу індикаторами економічної безпеки України / А.В. Кулінська / Економіка та держава. – 2016. – № 1. – С. 53-55.
2. Караїм М.М. Управління економічною безпекою підприємства: методичні засади / М.М. Караїм / Формування ринкових відносин в Україні. – 2015. – № 11. – С. 110-113.
3. Юхновська Ю.О. Теоретичні аспекти економічної безпеки підприємств України / Ю.О. Юхновська // Держава та регіони. Серія: Економіка і підприємництво. – 2014. – № 1. – С. 123-129.
4. Тульчинський Р.В. Вплив якості прийняття управлінських рішень на економічну безпеку промислового підприємства / Р. В. Тульчинський / Формування ринкових відносин в Україні. – 2015. – № 1. – С. 106-109.

Cvijanović Drago

Ph.D., Full Professor,

Faculty of Hotel Management and Tourism in Vrnjacka Banja,

University of Kragujevac, Serbia

Mandarić Marija

Ph.D., Assistant Professor,

Faculty of Hotel Management and Tourism in Vrnjacka Banja,

University of Kragujevac, Serbia

Sekulić Dejan

Ph.D., Teaching Assistant,

Faculty of Hotel Management and Tourism in Vrnjacka Banja,

University of Kragujevac, Serbia

POSITIONING STRATEGY IN THE FUNCTION OF IMPROVING THE MARKET POSITION OF BREND: WINE ROADS OF SERBIA

Positioning is the process of creating a perception in consumer awareness of the character of the company and its products in relation to its competitors (Clow & Baack, 2005, p. 48). Keller & Lehmann (2006), under the brand's positioning, implies «the formation of key associations about brand in consumers'minds that differentiate and